

ŞEFİN VASIYETİ

Özkan BAŞTA

Zamanın önüne geçilmez, amanı vermez akışı içinde» nice duyguları yaşayarak ve yaşatarak sahne alan insanlar...

Ebedi yaratıcı Tanrı'nın belki die ona göre en keyifli sahnelerini yer aldığı yerküre tiyatrosunda, insanlık tarihi boyunca milyarlarca figüran ve binlerce esas oğlan, kendilerine yazılan rolleri, yaşamdan önce bir yerlerde ezberleyip by fâni hayata geldiler diye- bazen düşünmek gelir içimden... Aşkları, sevgileri, acıları» iyilik ve kötülükleri yaşayarak ve yaşatarak...

Önemli ve kalıcı olan, aklımı ve iradesini doğru ve sağlam kullanan insanların! ezberlemiş oldukları rollerin, kendi iradelerine özgü ayrıntılarında hata yapmamaları ve nevi şahsına münhasır özel ve güzel insan olmalıdır.

Şef, özeli ve güzel bir insandı. İlkeleri olan bir idealist, yani adam gibi bir adamdı...

MTA camiası içerisinde, çeyrek yüzyılı aşkın bir çalışma hayatını olmasına karşın, onumla yakınlaşmam birkaç yıl öncesinde başlamıştı.

Maden Etüt Dairesi'nin 1999 yılı proje sunumlarında, Erzurum-Kais Potimetal Aramaları Projesi ile ilgili anlatımımı dinledikten sonra, görüşlerimi destekleyen bir konuşma yapmış ve Almanların benzer yöntemlerinden söz ederek "Şef, eğer sen inanıyorsan, başarırın" demişti.

Dr. İsmail SEYHAN, maden jeolojisinde müiidisipliner bir çalışmadan yanaydı ve değişik yöntemlerin denenmesini gelecek için umutlu görüyordu. Çoğu meslektaşının aksine, bilimsel verileri yadsımadan, jeolojide hayalin fantezi olmadığını, gerekli ve yararlı olduğunu savunan değerli ve seçkin bir yerbilimci idi.

2000 yılı başlarında, Bitlis Masifi Pülimetal ve Endüstriyel Hammadde Aramaları Porjesi gündeme geldiğinde "Bu projeyi sen alırsan, ben de gelirim!" diyerek beni teşvik etmiş ama gelememişti.. Felek, felek dahi olsa, önceleri ona kıyamamış, güzel yüreği yerine dizinden vurmuştu, Ayakları, nasıl yıllar boyunca onu yükseklerle» dağların zirvelerine karşı konulamaz bir sevdâ ve inatla taşımışsa, aylar sonra o menhus katalık da kırılısı kollarını salarak, dizinden daha yukarılara tırmanmaya başlamıştı.

21 Mart 2002 Perşembe günüydü., Nevruz'u, baharını gelişini, ne bilebilirdik ki, hastane koridorlarında hasta yakınlarının ellerinde bahar çiçekleriyle hatırlayacağımızı». Arkadaşlarımla onu ziyareti giderken düşü.nü-yordum, acaba bizi

tanıyabilecek mi diye. "Özkan, zahmet etmişsin" sözü ile bizleri karşılamıştı.

"Efendim, belki duygularımızı anlatmada zorluğumuz otur. Bu kır çiçeklerini size olan duygularımızı daha iyi ifade eder diye getirdik" dediğimde», berrak mavi gözlerinde ışıltılar yanıp sönmüştü. Sonra gözlerini bir noktaya dikip, "Dağlara sesimizi duyuramadık!" dediğinde, acaba hangi dağları kastetmişti?.. Sözlerinde öyle anlaşılıyordu iki, inceden inceye devlete sitemi vardı sanki. O anda yüreğim yandı, nasıl oluyordu da devletine» halkına, ülkesine aşk derecesinde bağlı olarak, ömrünü hizmet vermek için harcamış bu güzel insana, altı kişilik (!) bir hastane koğuşu reva görülmüştü?.. Ben bu düşüncelerle boğuşurken, o kendisine özgü zarif üslubu içerisinde serzenişlerde bulunuyordu, "Biz bu dünya için mücadele vermedik" derken,, ikbal ve makam peşinde koşmadığın« ihsas ediyordu. Evet, geçmişte öyle olmuştu. İstife dilekçesini masasında hazır bekleten bir Genel Müdür Yardımcısı... Prensiplerini, çıkarlarından önde gözeten ender bir bürokrat... Makamını değil, kişiliğini ve ülkelerini koruyan bir teknokrat.....Yaşadığımız Neo-Bizans'ın son günlerinde, örneklerine pek sık irastlayamadığımız ve hasret kaldığımız ender kişiliklerden biri...

Pancarlı (Bitlis) Ni-Cu süffit yatağında yaptığımız çalışmalarda, 122.000 ton görünür rezerv ortaya çıkardığırrazi öğrendiğinde, çok mutlu olmuş, "Çok memnun oldum. Yüreğime su serptin!" diyerek sanki hastalığına çare bulunduğu haberini almış gibi sevinmişti, İsmail Seyhan hoca, ölüm döşeğinde bile, yurtseverliğini en öne çıkararak işte böylesine ender ve özel bir kişiliğe sahipti,

MTA bülteninde yayınlanan "Bir Prospektörün Ölümü" yazısından sözettiğinde, bana dönerek "Beni en iyi sen anlarsın, Özkan,;" dediğinde, benden karşı bir yazı beklediğini ima ettiğini anlamıştım, "Hocam, yazı çok güzel olmuş, ben de Bitlis anılanını yazacağım ve siz de okuyacaksınız" diye yanıtlamıştım.

Yanıdan ayrılıyorduk,, Bana son sözü, vasiyeti gibiydi: "Bitlis Masifi sana emanet... Apatitlere de önem verin."

Emanetin başüstüne hocam!...

Bitlis Masiffnin her karış toprağında senin ve rahmetli Fazılın ayak izlerini takip edeceğiz gücümüz yettiğince... Biliyorum ki, Ceykor Dağı'ndan, Kör Kandil Dağı'ndan ve bir yerlerden yankılar gelecek kulaklarımıza. Buraya da gelin, buraya da gelin diyerek...